

Arrest

nr. 89 913 van 16 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 13 juni 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris van 14 mei 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, op diezelfde dag aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat D. VAN EENOO *loco* advocaat S. LECLERE en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 augustus 2011 diende verzoeker een asielaanvraag in.

Op 16 augustus 2011 werd verzoeker gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken nopens de aan zijn asielaanvraag ten grondslag liggende motieven.

Op 16 november 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 14 februari 2012 stelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de afstand van geding vast bij arrest nr. 75 070.

Op 23 februari 2012 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker genomen.

Op 28 maart 2012 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 10 mei 2012 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 14 mei 2012 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker machtsoverschrijding aan, alsook de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 51/8 en 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker betoogt dat de staatssecretaris in de bestreden beslissing overweegt dat hij de documenten die hij neerlegt bij zijn tweede asielaanvraag reeds naar voor had kunnen brengen bij zijn eerste asielaanvraag. Verzoeker stelt dat de documenten die hij heeft aangebracht melding maken van het incident dat tot de moord heeft geleid en dat aan de basis ligt van zijn asielaanvragen. Vervolgens gaat hij terug in op zijn asielrelaas. Hij stelt dat hij absoluut geen weet had van deze internetartikels omdat hij helemaal niet weet hoe internet werkt. Hij verwijst naar zijn eerste asielaanvraag en stelt dat deze 4 maanden heeft geduurd. Omwille van een misverstand werd hij uit het centrum van Gembloux gezet en kreeg hij geen andere plaats in een ander centrum. Hij verbleef aldus weken in Brussel Noord, zonder sociaalassistentie om hem te helpen. Verzoeker stelt dat zijn medische toestand ondertussen ook zeer slecht is, waarvoor hij een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend. Al deze elementen samen verklaren volgens verzoeker waarom hij niet in staat was deze documenten eerder over te maken. Vervolgens stelt verzoeker dat het niet aan de verwerende partij toekomt om de bewijswaarde van de aangebrachte stukken te onderzoeken. Hij meent dat de verwerende partij zich dient te beperken tot het onderzoek naar de nieuwigheid ervan. Verzoeker stelt dat de internetartikels het bewijs vormen van een vorige situatie. Hij meent dat het aan het Commissariaat-generaal toekomt om te oordelen of het zijn vroegere appreciatie van de vrees van verzoeker in positieve zin kan ombuigen.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing heeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Zoals hiervoor reeds werd aangegeven, is de bestreden beslissing genomen in toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt wat volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Uit de hierboven weergegeven bewoordingen van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de gegevens die in het raam van een meervoudige asielaanvraag worden voorgelegd:

- nieuw moeten zijn, *i.e.* niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, *i.e.* ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet;
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

In de bestreden beslissing wordt overwogen dat verzoeker drie internetartikels voorlegt in verband met het incident waarbij hij en zijn broer werden overvallen en zes internetartikels voorlegt in verband met de arrestatie en veroordeling van K.P, één van de daders. Voorts wordt overwogen dat verzoeker ook nog een artikel bijbracht met informatie die de politie vrijgaf en dat verzoeker ook een krantenartikel uit de krant Drevnik van 2006 voorlegt in verband met de veroordeling van K.P.

De staatssecretaris vervolgt in de bestreden beslissing dat verzoeker deze informatie reeds tijdens zijn vorige asielaanvraag had kunnen bijbrengen. Hij stelt vervolgens dat deze documenten voortbouwen op de asielmotieven die reeds werden verworpen naar aanleiding van de eerste asielaanvraag. Betreffende verzoekers verklaring dat K.P. de gevangenis gedurende twee dagen per week zou mogen verlaten, stelt de staatssecretaris dat er geen enkel begin van bewijs voorligt. Verder overweegt de staatssecretaris dat verzoeker zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de stukken die verzoeker heeft neergelegd internetartikels zijn daterend van de periode 2005-2006. Verzoekers eerste asielaanvraag dateert van 4 augustus 2011 en dus een ruime tijd later dan de publicatie van deze artikels op het internet. Bovendien geeft verzoeker zelf aan dat deze artikelen handelen over de roofmoord waarvan hij en zijn broer het slachtoffer werden. Dit zijn feiten die zich hebben voorgedaan vóór de eerste asielaanvraag, terwijl artikel 51/8 van de vreemdelingenwet vereist dat de nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. Het begrip ‘nieuwe gegevens’ heeft niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan.

Voorts komt verzoekers betoog dat hij niet weet hoe het internet werkt en dat hij helemaal geen weet had van deze artikels niet geloofwaardig over temeer verzoeker naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag verklaarde dat hij via internet contact heeft met zijn familie, alsook omdat hij reeds naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag een internetartikel voorlegde betreffende de roofmoord. Gelet op de datum van deze artikels had verzoeker deze artikels kunnen aanbrengen naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag. Verzoekers betoog betreffende het misverstand waardoor hij uit het centrum van Gembloux werd gezet, doet hier geen afbreuk aan.

De motivering van de bestreden beslissing is afdoende. Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

Artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalt dat “*de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed*”. Daargelaten de vraag of deze bepaling wel een motiveringsverplichting oplegt die strenger is dan deze voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, zodat de bestreden beslissing derhalve niet zou vallen onder de toepassing van laatstgenoemde wet, kan hoogstens worden besloten dat de in artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalde vormvereiste dezelfde draagwijdte heeft als de motiveringsplicht die de wet van 29 juli 1991 oplegt. Aangezien hiervoor is vastgesteld dat de voornoemde wet van 29 juli 1991 niet is geschonden, geldt eenzelfde vaststelling wat de schending van de in artikel 62 vervatte motiveringsplicht betreft.

In zoverre verzoeker stelt dat het niet aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om de bewijswaarde van de nieuwe elementen te beoordelen doch enkel de nieuwigheid ervan, stelt de Raad vast dat verzoekers betoog niet dienstig is nu uit de motivering van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de bewijswaarde van de stukken niet werd onderzocht, doch dat enkel werd gemotiveerd dat verzoeker deze stukken naar voor had kunnen brengen naar aanleiding van zijn vorige asielaanvraag. Aldus oordeelde de verwerende partij alleen over de “nieuwigheid” van de stukken. Zoals hiervoor reeds werd aangegeven, kan een aangebracht stuk enkel als een nieuw element worden beschouwd in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet op voorwaarde dat het betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen, wat *in casu* niet het geval is.

Met zijn betoog maakt verzoeker geen schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet aannemelijk.

Een schending van de in het middel aangehaalde bepalingen wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU